

היא טוענת שחייה הפכו לניהונים אחרי שתמונה מסוימת הופיעה בעיתון שומריה המישקל.

עודד רכטמן

הכל נפל עלי כמכה משמיים. באחד הימים לקראת חג הפסח קיבלתי שיחת טלפון מכת החיילת, שהודיעה לי שהתפרסמה בירחון מישקל קל תמונה שלי בבגדים שאליה צורפו הערות מעליבות. לא עבר זמן רב ובתי הגיעה הביתה עם הירחון. ראיתי לראשונה את התמונה וזיהיתי בביטחון מוחלט את עצמי.

הסתכלתי שוב ושוב, עשרות פעמים אך ככל שהסתכלתי יותר כך הייתי יותר בטוחה שאני המצולמת. הייתי בהלם, בכיתי, הסתכלתי בתמונה ושוב בכיתי.

טלפנו חברות, מכרים השייכים בחלקם לאגודת שומרי מישקל, שכנים, עמיתים לעבודה שהכירו אותי,

לתבוע פיצויים מהירחון. כידר יעץ לי בתחילה לפנות לדליה ניר בצורה יפה, כדי שזו תתנצל מעל רפי הגליון הבא על כל העוול שנגרם לי. עשיתי כדבריו.

אחרי שיחת נימוסין קצרה הסכרתי לדליה במישרה את סיבת בואי. היא סירבה להאמין כי אני המצולמת, וביקשה ממני להמתין כדי שתוכל לבדוק את הדברים בתי יסודיות. לא דרשתי ממנה שום דבר חומרי, ולא הזכרתי את המילה פיצוי כספי. דרשתי את המינימום האפשרי של התנצלות כלפיי.

אחרי כמה פניות שלי היתה שיחת טלפון. רליה חקרה אותי. למשל: היא שאלה אותי אם אני משחקת במטקות, והאם עברתי ניתוחים רבים. תשובתי היתה שלילית, מלבד העובדה שאני משחקת במטקות.

היא טענה כי התמונה שיש בידה היא של אשה שעברה ניתוחים רבים בגוף, ולכן אין זו אני. ביקשתי ממנה בפעם השנייה לראות את התמונה המקורית שפורסמה. תשובתה היתה שלילית.

נשים שמנות לא אוהבות לפרסם את העובדה שהן הולכות לאגודת שומרי מישקל, אומרת ריבקה. דליה אינה מתחשבת באנשים, שאני מקווה מאוד שהיא מעוניינת בטובתם.

כל אחד יכול לראות מייד שאני המצולמת. אותו מינהגה גוף, אותם המימרים של הידיים, הכתפיים והראש,

שיביא אותה כדי להיווכח בכך. ואילו ריבקה, שלמרות היותה אשה מסורתית הולכת לשפת-הים, אינה רוצה לחשוף את גופה ברכים באמצעות העיתונות.

בתוסילב. עד עצם היום הזה איני יודעת אם האשה שצולמה בירחון שלי היא ריבקה כהן, התובעת אותי, או לא. כשהיא קבעה פגישה עימי במישרה אחרי הפירסום, ישבתי איתה ולא מצאתי את הדימוי הפעוט ביותר בינה ובין התמונה שפורסמה בירחון, אומרת דליה ניר, הנתבעת.

בסוף הפגישה, שהסתיימה בצורה מאוד לא ידידותית מצד ריבקה, אמרה לי שתבע אותי בבית-הדין. היה בי ספק שזו הייתי קצת בטוחה, והיה בי ספק שזו היא, הייתי מתנצלת מיד ועושה כל דבר כדי לפצותה ולרצותה. היא ניסתה לשכנע אותי, ללא הצלחה מרובה, שזו היא, עלי-סמך השעון, הכסא הפרטי והתיק. מה, רק לגברת הזו יש תיק כזה או כסא פרטי מהסוג הזה?

למרות התנהגותה המכוערת, הבנתי לה מיומנותי לברר את העניין ביסודיות. ביררתי עם הצלם, ראיתי את הדפוסות-המגע (קונטקטים), שוחחתי עם העיתונאי והגעתי למסקנה שלא נעשה כל עוול לאשה, ואין היא המצולמת.

אחרי שבועיים בערך יציתי עימה קשר טלפוני, והיא שוב הטיחה בי האשמות שווא, צעקה ואיימה שתתבע אותי. נוכחתי לבסוף לדעת שהיא מעוניינת לתבוע אותי על כסום גבוה.



תובעת ריבקה והעיתון



עורכת-תביעת ניר

אחד העיתונאים יצא לצלם נשים שמונות...

איך לאכול את זה. רליה (51), נשואה וסכתא מטופחת, היא אחת מוסמכת.

מאז שאני זוכרת את עצמי, עוד מגיל 6, שאפתי להיות אחות. שאפתי לעזור לנוקמים. עורתי להם בחלוק לבן, ועכשיו אני עושה את זה בשימלה פירחנית. חשוב שריבקה כהן תבין ששם היא צולמה — דבר שאני לא מאמינה בו כלל — הרי שזה בפירוש נעשה בתוסילב. כל חי לא ידעתי ולא הכרתי עורכדין ובתי-מישפט, ולמען האמת איני יודעת איך לאכול את זה.

בשיבת-מערכת הוחלט לערוך כתבה שבה נשכנע את הקוראות שכדאי להיראות רזות וחסונות לקראת עונת-הרצצה. אחד העיתונאים יצא לצלם נשים שמנמות בחוץ-הים בתל-אביב. מבין התצלומים חזר הצלם את התמונה שפורסמה. ביקשתי שיטשטשו את הפנים, כך שלא יהיה ניתן לזהות את האשה המצולמת. הכניסו צלליות כהות סביב הפנים והראש, וכך שונתה הצורנית של המצולמת.

באותו הפרופיל שלי: אף, סנטר, חזה ורגליים. זה אותו אופני-שיבה אופייני לי. חוץ מזה יש בתמונה די פריטים אישיים שלי, כמו בגדים, מישקפיים, שעון, והכסא שאני תמיד נוהגת ללכת עימו לשפת-הים.

15 אלף ש"ח. ריבקה היא אלמנה בת 49 שנה, אם לשלוש בנות וסכתא לחמישה נכדים. היא מגדירה את עצמה כמסורתית. כיום היא עובדת במחלקת הרווחה של עיריית רמת-גן, ומנהלת מועדון שכונתי של קבוצות קשישים, נוער וילדים.

היא הגישה באמצעות עורך-הירחון משה חרמון, תביעה כספית על נזק כללי של 15 אלף ש"ח. כתבת-בינה הוגש לבית-המישפט השלום בתל-אביב נגד דליה ניר, אגודת שומרי-מישקל בע"מ והירחון מישקל קל.

לטענת חרמון נפגעה פרטיותה של מרשתו. פירסום תמונתה בצורה כה מעליבה, ובציורף הכתבה המבוזה, גרם לה לנזק-כלי-ישוער. לדבריו, אם חושב הצד הנתבע שמרובה באשה אחרת, אז

וחלקם לא חסכו בלעג ובכזו מוסווים. עד היום ממשיכים לשאול אותי: האם זו את שהיית מצולמת בבגדים?

היה לי חבר שהייתי עימו בקשר רציני יותר משנה. והוא הגיב בכעס ושאל: איך את נחשפת? איך הסכמת שיצלמו אותך בצורה כזו לעיתון? עוד באותו שבוע נפרדנו. התחלתי להבין שלאור הפירסום פחתו סיכויי להכיר כניזוג למטרת קשר רציני. רציני רק להיעלם, לברוח מהכלל.

זהו סיפור של ריבקה כהן (שם בדוי), הקשורה זה 20 שנה עם אודות שומרי-מישקל. לדבריה, היא צולמה בכגדדים בחוף ימה של תל-אביב, ללא ידיעתה ובוראי שללא הסכמתה, לירחון מישקל קל של אפריל 1988. לתמונתה בירחון צורפו מישפטים כגון: "לאן תוליכו את הבושה על חוץ הים?", "זוג סריבים על בטן כבדה".

היא סירבה להאמין. ריבקה: "פניתי לעורך-דין משה חרמון, שהוא גם ידיד טוב. הוא הבהיר לי שיש מקום

הכרדסן מי' ו' של המדינה יוצא

פרי הדר. הוא טוען שהיא עושקת

דון-קישוט

של התמידים

איש גדליגוף, פטפטן בלתי-נלאה. במשך ארבע שעות הוא מרבר, ללא דקת-מנוחה, בקול רם, צעקני, מנסה לכפות את דבריו בכוח קולו.

כך עשה גם השבוע, בכנס-חירום של החקלאים שדן בנוקיה-השרב. מאור ביקש להשתלט על הכנס. החקלאים מנעו זאת ממנו. הם, חברי המועצה לשיווק פרי-הדר והתאחדות האיכרים רואים בו טרחן, מבקשים להתרחק ממנו, להתחמק מקולו הצעקני, הדי-ראמתי.

עבריו פילי

לא שלמרות טרחנותו יש אמת בדבריו. עיקר טענותיו מופנה אל אופייה הכפית-המונו-פוליסטי של המועצה לשיווק פרי-הדר. זהו גוף ממשלתי המורכב מנציגי

וסף פוקס מלחץ קומץ עגבניות ירוקות. שמש-צהריים שורפת את יריו הכבדות ואת פניו. הכביש הראשי, הסמוך לשרה, גרוש במכוניות. בשרה דממה. רק פוקס והטרקטור שלו. איכר של ממש. בורד ועובר.

את השקט הזה מפר נפתלי מאור. הוא מתנפל על פוקס בהתרגשות רבה. בתנועותיו הרחכות, הגדולות, משתלט מאור על פוקס, על השדה, מדבר ללא הרף, מביא את פוקס כדוגמה לפרדסן עשוק, הנאלץ לגדל עגבניות. יותר משהוא כואב את כאבו של פוקס, הוא שמח בשימחתו-של על שמצא דוגמה חיה שתמחיש את דבריו.

נפתלי מאור הוא פרדסן ועסקן של תפוזים. הוא יו"ר עמותת מנדלי פרי-הדר. כ-1000 פרדסנים חברים בעמותה הזו. לפני כן הקים שני אירגונים צעקניים ורעשניים: פרדסנים ונד כפיה והתנועה לשחרור הפרדסן.

שינוי סידרי בראשית

ניסיתי להילחם במועצה לשיווק פרי-הדר בכל הדרכים הדמוקרטיות: הפגנות, כנסים, פנייה לכנסת. עכשיו נותר לי רק הבג"ץ, אומר מאור. בחודש מאי הוא הגיש לבג"ץ עתירה נגד שרי-החקלאות והמועצה לשיווק פרי-הדר. הם מתבקשים להשיב מדוע לא יבטלו את תיקון פרי-ההדר, 1949.

בימים אלה הוגשו התשובות. בשם משרד-החקלאות השיב מנחם מוז, סגן-בכיר לפרלמנט-המדינה. בין השאר הוא כותב: "קבלת עתירת העותרים היום פירושה שינוי סידרי-בראשית ממש. דרכי המאבק הציבורי פתוחים לפני העותרים. מאידך, טענותיהם המישפטיות אין בהן כל ממש. חקיקת הפיקוח על ענף פרי-ההדר, על מרכיביו ושלבו השונים, רבה היא ומסועפת במיסוגרת פקודות, חוקים, תקנות וצווים, וימיה ארוכים מימי המדינה. כל שינוי במישטר פיקוח זה יכול שיעשה אך בחקיקה ראשית על-ידי הרשות המחוקקת."

בשם המועצה לשיווק פרי-הדר השיב ראובן איילנד, יו"ר המועצה. תשובתו ארוכה. אלה עיקריה: במועצה לשיווק פרי-הדר יש 14 חברים. 3 חברים מטעם הממשלה ו-11 נציגי הציבור. מרבית חברי המועצה מייצגים את הפרדסנים.

עיקר יעודו של פרי-ההדר גדול בארץ הוא לייצוא, ומרבית הייצוא מופנית למדינות המצויות במרחק אלפי קילומטרים מישראל. המרחק הרב הופך את הייצוא לעניין הקשור בלוגיסטיקה מסובכת. רק ריכוז השיווק בידי גוף אחד יכול לגרום להפחתת עלויות השיווק.

שוק ההדרים הינו שוק קונים. אם לא יהיה גוף אשר ירכז את השיווק בחו"ל, יביא הדבר לתחרות פרועה בין יצרנים ומשווקים בישראלים, ובהכרח כך תפידיון שיווקי למדינת-ישראל ולפרי-דסנים יהיה נמוך ביותר.

השוק המשותף מפעיל לגבי יצואנים מארצות אחרות שיטת מחיר, שעל-פיה די בכך שימצא פרי ממדינה כלשהי הנמכר במחיר פחות מהמחיר הנקבע, בכדי שכל הפרי הבא מאותה מדינה יהיו יב בקנסות גדולים. כך יכול יצואן ישראלי בודד לסכן את כל יצוא-ההדרים ממדינת-ישראל על-ידי מכירה במחיר נמוך יותר מהמחיר הקבוע. נוסף על כך, בשוק המשותף פועלים גופים מסחריים לאומיים בקנה-מידה גדול. מול החברות האלה יש חשיבות מיסחרית עליונה באי-ייצוא כוח-המיקוח של הפרי הבא מישראל. פרדסנים רבים רואים את ענף פרי-ההדר בראייה צרה, ובוחנים את האינטרסים הספציפיים שלהם. אולם אם תתפתח תחרות בייצוא חו"ל, קיימת סכנה ממשית שענף-ההדרים כולו ייפגע בשל חוסר-האפשרות לקבל מחירים סבירים בחו"ל.